

## Lesninger 1. uke i påsketiden, mandag **2. påskedag**

---

### **1. Lesning** Apg 2, 14. 22–33

---

*Denne Jesus er det nå Gud har oppreist; alle vi her er vitner på det.*

På dagen for pinsefesten grep Peter ordet; sammen med de elleve steg han frem og erklærte med kraft:

«Menn av Juda! Og alle dere andre her fra Jerusalem! Jeg har noe å si dere – så hør godt etter!

Menn av Israel! Lytt til mine ord! Jesus Nasoreeren, denne mann som Gud selv utpekte for dere gjennom mektige gjerninger, under og jærtegn – ja, dere vet selv hva for store ting Gud gjorde blant dere gjennom ham – han ble gitt i deres vold, slik som Gud også hadde fastsatt det i sin plan og forut visste det; og dere drepte ham ved å la hedningene klynge ham opp. Men Gud lot ham oppstå og løste ham av dødens ve; det var jo ikke mulig at den skulle kunne holde ham fast.

For så heter det om ham hos David: ‘Jeg har alltid Herren for mine øyne; for han er ved min høyre, så jeg ikke skal vakle. Derfor gleder mitt hjerte seg, og min tunge jubler. Selv min kropp skal leve i håpet, for du vil ikke overlate min sjel i dødsrikets vold, ikke la din hellige møte oppløsningen. Du har lært meg veien til livet å kjenne og du skal fylle meg med glede ved ditt nærvær.’

Brødre! Dette tør jeg trygt si: Vår stamfar David er død og begravet, og hans grav finnes her blant oss den dag i dag. Men han var en profet og visste at Gud med en ed hadde lovet ham å sette en mann av hans egen ætt på hans trone. Derfor kunne han skue frem i tiden og tale om Messias’ oppstandelse – det

er han som 'ikke er overlatt i dødsrikets vold' og hvis kropp 'ikke har møtt oppløsningen'. Og denne Jesus er det nå Gud har oppreist; alle vi her er vitner på det.»

### **Responsoriesalme** Sal 16 (15) 1–2a og 5. 7–8. 9–10. 11

---

**Omkved:** Du lærer meg livets vei, gir meg gledens fylde for ditt åsyn.

Vern meg, min Gud, jeg håper på deg.  
Jeg sier til Herren: «Du er min Gud og mitt eneste gode.»  
Herren er min arvedel, mitt beger.  
Min arv ligger trygt i dine hender.

Jeg priser Herren for hans råd,  
for manende ord i mitt hjerte om natten.  
Herren har jeg alltid for øye.  
Med ham ved min høyre står jeg trygt.

Derfor gledes mitt hjerte, min tunge jubler,  
i håp skal mitt legeme hvile.  
Du overgir ikke min sjel til døden,  
din hellige til gravens oppløsning.

Du lærer meg livets vei,  
gir meg gledens fylde for ditt åsyn,  
evig salighet ved din høyre.

## **2. lesning** 1 Kor 5, 6b–8

---

*Fei ut all gammel gjær, så dere kan bli en ny og frisk deig*

Brødre!

Dere vet da at et lite grann gjær er nok til å gjennomsyre en hel deig? Fei da ut all gammel gjær, så dere kan bli en ny og frisk deig, og svare til hva dere er: usyret påskebrød. Vårt påskelam, Kristus, er jo ofret. Og så la oss holde høytid, ikke med den gamle surdeigen, ikke med ondskapens og lastens gjær, men med usyret brød: i renhet og sannhet.

---

## **2. lesning** Kol 3, 1–4

---

*Streb etter de ting som er der oppe, hvor Kristus er*

Brødre!

Er dere da oppstandne med Kristus, så streb etter de ting som er der oppe, hvor Kristus sitter ved Guds høyre! Stem tanke og sinn etter dem, og ikke etter de jordiske ting. For dere har vært gjennom døden, og deres liv er skjult med Kristus i Gud. Men når Kristus står frem i lyset – han som er vårt liv – da skal også dere stå frem med ham i herligheten.

## **Halleluja** Sal 117 (116),24

---

Halleluja.

Dette er dagen som Herren har gjort,  
en dag til fryd og glede.

Halleluja.

## **Evangelium** Matt 28, 8–15

---

*Si til mine brødre at de skal dra til Galilea; der skal de få meg å se.*

På den tid skyndte kvinnene seg bort fra graven, forskrekket og på samme tid strålende glade løp de for å bringe budskapet videre til hans disipler.

Men så kom Jesus selv dem i møte og hilste dem. Da falt de ned for ham, omfavnet hans føtter og hyllet ham. Og Jesus sier til dem: «Frykt ikke. Gå og si til mine brødre at de skal dra til Galilea; der skal de få meg å se.»

Mens de ennå var på vei, kom noen av vaktmannskapene inn til byen og fortalte yppersteprestene hva som var hendt. Disse kom da sammen med de eldste og holdt råd; så gav de en god sum penger til soldatene med den beskjed: «Dere skal si at hans disipler kom og stjal ham om natten, mens dere sov. Og dersom guvernøren får høre noe om dette, skal vi ordne saken med ham, slik at dere kan være trygge.»

De tok pengene og gjorde som de var blitt sagt. Og denne forklaringen ble alminnelig blant jødene like til denne dag.